

היבטים לשוניים בפרשת פינחס סט

דקדוקי קריאה בפרשת פינחס ובהפטרה ובראשון של מטות

כה יא **בְּקִנְאוֹ**: הנו"ן רפויה בשוא נח, עם זאת יש להשמיע האל"ף, לא – בְּקִנּוֹ. וכן **בְּקִנְאוֹתֵי**: ולא – בְּקִינְתֵי.

כה יב **שְׁלוֹם**: בחלק מספרי התורה הוא"ו של 'שלום' קטועה

כה יג **וְהִיְתָה לּוֹ**: טעם נסוג אחור לה "א הראשונה ודגש חזק בלמ "ד מדין אתי מרחיק, עם זאת היר"ד בשוא נע. **לְאֵלֶּהֶיוּ**: האל"ף כלל אינה נשמעת

כה טו **רֵאשׁ אַמּוֹת בַּיִת-אֲב בְּמִדֵּינָהּ הִוא**: אין להתעכב על **אֲב**, ויש להאיץ מעט את קריאת התיבה **בְּמִדֵּינָהּ** להסמיכה לתיבה שלפניה שהרי הטפחא היא כאן המפסיק העיקרי

כה יח **כִּי**: במונח לא במקף. **צִרְרִים**: רי"ש ראשונה בשווא נע ולא בחטף. **הַמִּכָּה** בטעם מרכא, **בַּיּוֹם-הַמִּגִּפָּה** הבית רפה. **עַל-דְּבַר-פְּעוֹר**: גם כאן וגם בהמשך הפסוק **דְּבַר-** במקף ולא במונח. כו ג **בְּעֶרְבַת**: געיה בעי"ן והר"ש בשווא נח.

כו ו **הָרְאוּבֵנִי**: האל"ף כלל אינה נשמעת, כאילו כתוב 'הרובני'.¹

כו ט **קְרִיאֵי הַעֲדָה**: כאן הכתיב הוא **קְרוּאֵי** והקרי **קְרִיאֵי**, בתחילת הספר – הפוך! **בְּעֲדַת-** **קָרַח**: העמדה קלה בבי"ת למנוע הבלעת העי"ן החטופה, בדומה גם בהמשך פס' י **בְּאֵלֶּךָ**

כו יד **שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֵלֶּף**: יש להאיץ את קריאת תיבת **אֵלֶּף** להסמיכה לתיבה שלפניה שלא יישמע 'שנים ועשרים, אלף ומאתים'. **22,200 ולא 1,222** נכון הדבר גם לאורך כל הפרק

כו טז **לְאֲזַנֵּי**: האל"ף במקף קטן

כו יז **לְאֲרֹד**: הלמ"ד פתוחה

כו כ **לְשִׁלָּה**: במלרע

כו כג **לְפָנָה**: במדויקים, הוי"ו רפה ללא דגש.

כו לג **לֹא-הָיוּ לּוֹ**: טעם נסוג אחור לה"א.

כו מה **לְחֹבֵר**: החית בסגול ולא בצירי

כו נג **לְאֵלֶּה**: למ"ד קמוצה

כו נד **וְלַמַּעַט**: המ"ם בשווא נח

כו נט **יְלֵדָה**: יש להיזהר לא להניח את השווא שבלמ"ד, אחרת משנה משמעות, במיוחד לקוראים קמץ כפתח.

כו סב **הַתְּפִקְדוֹ**: ה"א בקמץ קטן, תי"ו בשוא נח, פ"א בקמץ רחב, והקו"ף בשווא נע

כו סד **לֹא-הָיָה אִישׁ**: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה

כו ג **בְּעֲדַת-קָרַח**: העמדה קלה בבי"ת למנוע הבלעת העי"ן החטופה. **לֹא-הָיוּ לּוֹ**: טעם נסוג אחור לה"א

כו יג **וְרֵאִיתָה אֹתָהּ**: הטעם לא עבר לתי"ו.² **וְנִאֲסַפְתָּ**: מלרע, הטעם בתי"ו.

מקומות נוספים בפרק זה שוי"ו ההיפוך לעתיד הפכה למלרע: וְסִמַּכְתָּ וְהַעֲמַדְתָּ וְצִוִּיתָה וְנִתְתָּה

כו יח **רָעָה**: אי הקפדה על קריאת העי"ן כהלכה עלולה לגרור אחריה שינוי משמעות

כו כא **וְשִׂאֵל לּוֹ**: טעם נסוג אחור לשי"ן

כו ד **הַכֶּבֶשׂ אֶחָד**: תיבה **אֶחָד** ללא ה"א הידיעה³

כו כד **כָּאֵלֶּה**: בלא מעט קהילות קיים מנהג מיותר לפיו הקהל מלווה את בעל הקריאה בזמן

¹ בחומשים סימנו געיא ברי"ש (עקב ריחוקה מהטעם) שעלולה להטעות לשנא, בעיקר מי שרגיל לקרוא כך.

² כך הוא בד"כ בל"ה בנין קל

³ בפרשת תצוה יש שינויים אחדים וכדאי לשים לב

שהוא קורא תיבה זו. במקרה כזה ועל מנת לתת לאנשים לשמוע את הקורא, כדאי להמתין מעט לפני קריאתה
 כח כו **בְּהִקְרִיבְכֶם**: אזלא-גרש באותה תיבה, גם הבי"ת השנייה בשווא נע. **בְּשִׁבְעַתִּיכֶם**: הטעמה משנית בעי"ן בטעם מאיילא⁴. **מִקְרָא-קִדְשׁ**: יש געיא (מתג) במ"ם, עם זאת השוא בקו"ף נח. כן הדבר גם בהמשך.
 כט א כט ז **וּבְעֵשׂוֹר**: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע
 כ-לה: יש לשים לב להבדלים הדקים בין המקראות, פעמים עם וא"ו החיבור ופעמים ללא (לה **בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי, מִנְחָתָהּ, מִנְחָתָם**), לפעמים בלשון יחיד ולפעמים בלשון רבים (לג **בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם**)

הפטרת פינחס, ירמיהו א; ב א-ג

א א **יְרֵמְיָהוּ**: המ"ם בשווא נע למרות מה שנהוג בקרב רוב האנשים לקרא שם חירק
 א ב **לְמַלְכוֹ**: המ"ם בקמץ קטן
 א ג **בֶּן-יִאֲשִׁיָּהוּ**: השי"ן בחירק חסר והי"ד דגושה וקמוצה, נכון הדבר גם לגבי **צְדִיקָיָהוּ**
 א ה **אֶצְרָךְ**: הצד"י בקמץ קטן, והשוא בר"ש נח
 א ט **וַיַּגַּע**: במלרע, הי"ד בפתח לא בחירק
 א י **לְנִתּוֹשׁ וְלְנִתּוּן**: בשתי המילים הת"ו רפויה. **וְלֵהָאֲבִיד**: הלמ"ד בשווא נח ויש להעמיד קלות את קריאת הה"א למנוע הבלעת האל"ף החטופה: ול-ה-אביד
 א טו **הַנְּנִי**: השוא הוא נח, ועל אף הקושי, אפשר לבטאו כך. **וְעַל כָּל-עָרֵי יְהוּדָה**: טעם טפחא בתיבת **וְעַל**.
 א טז **לְאַלְהֵים**: יש לקרוא ללא אל"ף ללהים
 א יז **תֵּאָזֵר**: האל"ף בשווא נח. **אֶצְוֶךָ**: כ"ף סופית מודגשת
 א יט **וְלֹא-יִוָּכְלוּ לָךְ**: טעם נסוג אחור לי"ד והכ"ף אחריה בשווא נע
 ב ב **וְקִרְאתָ**: במלעיל
 ב ג **יִשְׂרָאֵל לָהּ**: להזהר מהבלעת למ"ד (רווח בין הדבקים), האל"ף של שם ה' אינה נשמעת. **יִאֲשָׁמוּ**: האל"ף בשווא נח

ראשון של מטות

יש לשים לב ולהקפיד על המפיקים המופיעים לעתים קרובות בקריאה זו ולא להיכשל, לדוגמא, בין 'אשה' ל'אישה':
 ל ג **אֹ-הַשֶּׁבַע**: במלעיל. **לְאַסֵּר**: אל"ף בשוא נח, לא בשווא נע ולא בחטף.
 ל ה **כָּל-נְדָרֶיהָ**: ישנם קוראים 'המקפידים' לבטא יו"ד אחר הרי"ש, מנהג פסול מיסודו שאין לו על מה להישען. נכון הדבר גם לגבי **וְאֶסְרֶיהָ**
 ל ו **שְׁמַעוּ**: השי"ן בקמץ קטן. **וְה'**: אין להשמיע את האל"ף של תחילת שם ה', לקרא כאילו כתוב 'ודוני'. **יִסְלַח-לָהּ**: געיה בי"ד, עם זאת הסמ"ך בשוא נח.
 ל י **וַיִּדְרֹךְ**: הנז"ן בצירי וכן בהמשך בפסוק יד
 ל יג **וְלֹאֲסֵר**: הלמ"ד בשווא נח
 ל יד **לְעֵנַת**: הנז"ן בדגש חזק, לשון ענוי הנפש

⁴ צורתו כמו הטפחא אבל בניגוד לה הוא טעם מחבר